

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/523/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3212204587
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Zajacová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3212204587.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Vrtochovej a členov JUDr. Eriky Zajacovej a JUDr. Denisa Vékonyho v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpený Fridrich Paľko, s.r.o. so sídlom, Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 4. februára 2015, č.k. 6C/204/2012 - 169, jednohlasne, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal, aby súd zaviazal odporkyňu zaplatiť mu sumu 175,- Eur z titulu majetkovej škody a sumu 110,64 Eur z titulu nemajetkovej ujmy a náhradu trov konania. Súd prvého stupňa mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že dňa 24.01.2003 podal žalobca ako oprávnený návrh na vykonanie exekúcie na Exekútorskom úrade súdneho exekútora Bc. Márie Krasňanovej so sídlom v Považskej Bystrici. Domáhal sa vymoženia pohľadávky na podklade exekučného titulu platobného rozkazu voči povinnému Ivanovi Tonkovi. Vymáhaná pohľadávka mala vzniknúť zo zmluvy o úvere uzatvorenej medzi oprávneným a povinným. Exekučné konanie bolo vedené u súdneho exekútora pod spis. zn. EX 130/2003 a na Okresnom súde Bánovce nad Bebravou pod spis. zn. 2Er/689/2008 (pred tým sp. zn. 1Er/34/03). Dňa 22.11.2010 bol doručený návrh oprávneného na zmenu exekútora. Súd vyzval exekútku na predloženie exekučného spisu výzvou zo dňa 14.12.2010. Exekútku predložila súdu exekučný spis spolu s vyčíslením trov exekúcie dňa 13.1.2011. Exekučný súd uznesením č. k. 2Er/689/2008-16 zo dňa 15.02.2011 návrhu na zmenu exekútora vyhovel, uznesenie sa stalo právoplatné dňa 15.03.2011.

Súd prvého stupňa po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 44 ods. 8 Exekučného poriadku v znení účinnom od 01.12.2006, ďalej ust. § 3 ods. 1 písm. d/, § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1, § 9 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, 2, 3 písm. a), b), c), d) zákona č. 514/2003 Z.z., ako aj ust. § 103, § 104 ods. 2 a § 154 ods. 1 O.s.p.. Súd zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná, a preto ju zamietol. Súd najskôr skúmal, či sú splnené podmienky konania. Žalovaná namietala, že vo veci konajúci súd nie je oprávnený skúmať prietahy v konaní. S týmto názorom sa súd nestotožnil a je toho názoru, že je daná jeho právomoc vo veci konať. Vo veciach náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. sú oprávnené konať okresné sudy. Právnym základom nároku na náhradu škody podľa citovaného zákona môže byť aj nesprávny úradný postup súdu, pričom tento môže spočívať aj v nerozhodnutí v zákonom stanovenej lehote. Pokiaľ sa žalobca domáha náhrady škody podľa citovaného zákona na základe nesprávneho úradného postupu exekučného súdu

spočívajúceho v nerozhodnutí v zákonom stanovenej lehote, je tak daná právomoc a príslušnosť okresného súdu tento nárok vecne posúdiť, prejednať a rozhodnúť o ňom. Jednou z podmienok konania o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, alebo nesprávnym úradným postupom, je predbežné prerokovanie na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku s príslušným orgánom podľa § 15 zákona. V tejto veci žalobca podal žalobný návrh skôr, než uplynula lehota 6 mesiacov od prijatia jeho písomnej žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody ministerstvom. Čiže v čase začatia konania nebola splnená podmienka na podanie žaloby, keďže od prijatia žiadosti ministerstvom do podania žaloby neuplynula lehota 6 mesiacov. Ministerstvo však nárok žalobcu do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti neuspokojilo a táto lehota uplynula skôr, než súd vo veci rozhodol. Námietku žalovanej o nesplnení podmienky predbežného prerokovania nároku vyhodnotil súd ako nedôvodnú. Pokiaľ ide o žalobcom tvrdené nerozhodnutie v zákonnej lehote a prieťahy v exekučnom konaní v súvislosti s rozhodovaním o jeho návrhu na zmenu exekútora, tak súd dospel k záveru, že k týmto došlo. Exekučný poriadok v ust. § 44 ods. 8 stanovoval 30 - dňovú lehotu na rozhodnutie súdu o zmene exekútora od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora. Exekučný súd rozhodol o návrhu na zmenu exekútora až dňa 28.03.2012. Akékoľvek nedodržanie zákonnej lehoty nemožno síce považovať za zbytočné prieťahy v konaní, no rozhodne možno za ne považovať rozhodnutie súdu o návrhu po skoro troch mesiacoch resp. po vyše 1 mesiaci od doručenia exekučného spisu exekútkou. V súvislosti s rozhodovaním o návrhu oprávneného na zmenu exekútora tak došlo k porušeniu jeho práva na prerokovanie a rozhodnutie veci bez zbytočných prieťahov a tým aj k nesprávnemu úradnému postupu exekučného súdu. Žalovaná považovala nárok žalobcu za nepreukázaný z dôvodu nepreukázania ani jednej zo skutočností uvedených v § 9 ods. 2 zákona v znení účinnom od 01.01.2013. Z tohto hľadiska by síce bol nárok žalobcu nepreukázaný a nedôvodný, no podľa názoru súdu nemožno toto ustanovenie v danej veci aplikovať, keďže exekučné konanie bolo skončené podstatne skôr, než nadobudlo účinnosť uvedené ustanovenie, a taktiež žalobca svoj nárok uplatnil skôr, než nadobudlo účinnosť uvedené ustanovenie. Žalobca podal žiadosť o predbežné prerokovanie a aj žalobu pred nadobudnutím účinnosti uvedeného ustanovenia a hoc sa javí byť uvedené ustanovenie procesného charakteru a novela zákona, ktorou bolo zavedené, nemá žiadne prechodné ustanovenia, nemožno ho použiť, pretože súd by to považoval za retroaktívne a exekučné konanie prebiehalo a žalobca sa svojho nároku na náhradu škody začal domáhať v čase, keď uvedené ustanovenie nebolo účinné a nebolo tak ani povinnosťou žalobcu podávať sťažnosť na prieťahy v konaní, prípadne iným, v uvedenom ustanovení uvedeným prostriedkom preukazovať základ svojho nároku na náhradu škody. Napriek nesprávnemu úradnému postupu súdu, prieťahom v konaní exekučného súdu pri rozhodovaní o návrhu oprávneného na zmenu exekútora, súd žalobcovi náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy nepriznal. Žalobca nepreukázal výšku majetkovej škody relevantnými dôkazmi. Takýmto nie je ani znalecký posudok č. 1/2014 Znaleckého ústavu Ekonomickej univerzity v Bratislave. Majetková ujma žalobcu je podľa posudku v prípade nesprávneho úradného postupu súdu pri rozhodovaní o návrhu na zmenu exekútora vo výške 31,68 eur, a to v každej takejto veci bez toho, aby boli zohľadnené konkrétne okolnosti každého jedného prípadu rozhodovania o návrhu oprávneného na zmenu exekútora. Takto určená škoda je len paušálna bez zohľadnenia konkrétnych nákladov na konkrétnu činnosť oprávneného v jednotlivých exekučných veciach. Okrem toho posudok vychádza len z podkladov žalobcu, ktoré znalec skontroloval len po formálnej stránke. Keďže výška škody je určená iba paušálne bez vzťahu ku konkrétnej exekučnej veci, nemožno ju akceptovať ako spoľahlivo preukázanú, a to zvlášť keď znalec kontroloval iba formálnu stránku podkladov daných mu žalobcom. Škoda má podľa posudku pozostávať zo mzdových nákladov vo výške 5,07 eur, nákladov na tlač 5,31 eur, nákladov na úpravu informačného systému vo výške 13,86 eur, nákladov na poštovné vo výške 3,01 eur a nákladov na telekomunikačné služby vo výške 4,43 eur. V danej exekučnej veci však oprávnený nežiadal informáciu o stave rozhodovania exekučného súdu o jeho návrhu na zmenu exekútora, neurgoval exekučný súd, a preto nie je ani zrejmé, ako vôbec mohol mať nejaké výdavky na mzdy, informačný systém a vyhotovenie písomnosti adresovaných exekučnému súdu. Exekučný spis exekučného súdu neobsahuje žiadnu písomnosť a ani úradný záznam, potvrdzujúci skutočnosť, že oprávnený skutočne písomne alebo telefonicky urgoval exekučný súd na rozhodnutie o návrhu na zmenu exekútora, teda uskutočnil nejakú činnosť s ktorou by mohol byť spojený vznik škody vo forme zvýšených nákladov. Majetková škoda nevyplýva ani z exekučného spisu tunajšieho súdu. Žalobca zároveň žiadnym dôkazom nepreukázal a ani nenavrhol žiaden dôkaz na preukázanie priamej príčinnej súvislosti medzi nerozhodnutím exekučného súdu v zákonnej lehote a majetkovou škodou žalobcu. Časť vyčíslenej majetkovej škody mala žalobcovi vzniknúť administráciou listín a komunikáciou s pôvodným exekútkom a časť na administratívne spracovanie textov v súvislosti s urgenciami exekučného súdu. Žalobca nielenže nepredložil a nenavrhol žiadne dôkazy na preukázanie týchto nákladov, ale ani len

konkrétne neoznačil samotné listiny, ktorými urgoval exekučný súd, alebo ktoré boli z jeho strany vyhotovené a adresované pôvodnému exekútorovi. Pokiaľ aj oprávnený vynaložil nejaké náklady na mzdy zamestnancov zaoberajúcich sa správou vymáhanej pohľadávky a na udržiavanie informačného systému, zo žiadneho dôkazu nevyplýva, že by takéto náklady boli výlučne v priamej príčinnej súvislosti s neskorým rozhodnutím exekučného súdu o návrhu oprávneného na zmenu exekútora, a že by ich aj tak nebol vynaložil, a to zvlášť za situácie, keď už pred podaním návrhu na zmenu exekútora pôvodný súdny exekútor navrhoval zastavenie exekúcie pre jej neprípustnosť. Pokiaľ ide o náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, bolo by možné ju žalobcovi priznať v prípade, že iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom. Žalobca však ani len nenavrhol žiaden dôkaz, ktorý by mal preukázať, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením. Súd je toho názoru, že takéto konštatovanie, pokiaľ by sa ho žalobca domáhal, by bolo postačujúcim zadosťučinením pre žalobcu. K tomuto záveru dospel súd na základe viacerých okolností týkajúcich sa danej exekučnej veci. Žalobca náhradu nemajetkovej ujmy odôvodňoval viacerými rizikami, ktorým boli vystavené jeho oprávnené záujmy v dôsledku nesprávneho úradného postupu exekučného súdu. Uplatnenú nemajetkovú ujmu zdôvodňoval aj negatívnymi pocitmi svojich majiteľov a konateľov, stratou zisku, zánikom podnikateľských plánov a ovplyvnením ďalších podnikateľských postupov žalobcu. Uvedené zdôvodnenie uplatneného nároku je v súvislosti s označenou exekučnou vecou zjavne neopodstatnené. V prvom rade sú členovia riadiacich orgánov žalobcu a jeho majitelia osobami odlišnými od žalobcu ako právnickej osoby, a preto ich pocity a ich prípadné finančné straty, resp. dosiahnutie nižších ziskov, než aké očakávali, sú bezpredmetné. Riziká, ktorým mal byť žalobca vystavený v dôsledku nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, sú ničím nepreukázané a nepodložené tvrdenia žalobcu. Vo všeobecnosti možno skonštatovať, že riziko insolvenencie povinného je vždy tak, ako je vo všeobecnosti možné skonštatovať, že aj insolventný povinný môže nadobudnúť majetok dedením, darom, prípadne inak a vymoženie pohľadávky, ktoré sa môže v istom čase javiť ako neúspešné, sa stane úspešným. Riziká, že povinný zanikne (zomrie ak ide o fyzickú osobu), alebo že exekútor stratí kontakt s povinným, sú vo všeobecnosti taktiež dané vždy bez ohľadu na rozhodovanie o zmene exekútora. Okrem toho pri zániku povinného - smrti fyzickej osoby prichádza predsa do úvahy uspokojenie vymáhanej pohľadávky oprávneného dedičmi, ktorí zodpovedajú za dlhy poručiteľa do výšky ceny nadobudnutého dedičstva. Ide však rovnako o teoretické úvahy, ako sú aj teoretické úvahy žalobcu o rizikách a tým aj o nemajetkovej ujme, ktorá mu mala vzniknúť v dôsledku nesprávneho úradného postupu exekučného súdu. Súd nepriznal žalobcovi požadovaný nárok na náhradu nemajetkovej ujmy aj z toho dôvodu, že ako oprávnený v exekúcii zanedbal prevenčnú povinnosť, žiadnym spôsobom sa od podania návrhu na zmenu exekútora až do rozhodnutia o tomto návrhu nezaujímal, v akom štádiu je rozhodovanie o tomto návrhu. Tvrdené urgencie exekučného súdu žalobca nepreukázal, dokonca podľa obsahu exekučného spisu sa žalobca ani len neinformoval o stave konania. Nárok žalobcu na zaplatenie nemajetkovej ujmy je zjavne v rozpore s dobrými mravmi aj pri porovnaní rizík tvrdených žalobcom v žalobe a rizík, ktorým bol v danej exekučnej veci vystavený povinný v dôsledku nevyváženej a zjavne nevýhodnej úverovej zmluvy pripravenej žalobcom, z ktorej nárokov sa žalobca v exekučnom konaní domáhal, pričom už bolo v exekučnej veci právoplatne rozhodnuté, že sa ich domáhal neoprávnené. Z dôvodu nepreukázania výšky majetkovej škody, príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom exekučného súdu a prípadnou majetkovou škodou žalobcu, ako aj z dôvodu, že žalobcom uplatnené nároky považoval súd za výkon práva, ktorý je v rozpore s dobrými mravmi, súd žalobu ako nedôvodnú zamietol. Žalobca založil do jedného z konaní v obdobnej veci originál znaleckého posudku, ktorý považuje za dôležitý dôkaz vo veciach jeho viacerých žalôb, ktorými sa domáha nárokov z titulu zodpovednosti štátu za nesprávny úradný postup exekučných súdov. Súd do tohto spisu síce založil kópiu posudku, no vykonanie dôkazu touto listinou nevykonal. Tento posudok nie je dôkazom, ktorý by mal význam v prejednávanej veci. Keďže žaloba bola nedôvodná, súd ju v celom rozsahu zamietol, a to bez toho, aby vo veci rozhodoval medzitýmnym rozsudkom o právnom základe uplatneného nároku, keďže takýto postup by bol nevhodný. Na pojednávaní súd o trovách konania rozhodol v zmysle § 142 ods. 1 O. s. p. tak, že úspešnej žalovanej priznal náhradu trov konania ako budú uvedené v písomnom vyhotovení rozsudku. Keďže žalovaná trovy konania nevyčísliť v lehote podľa § 151 ods. 1 O. s. p. a zo spisu jej žiadne trovy nevyplývajú, rozhodol súd, že jej náhradu trov konania nepriznáva, keď v zmysle § 151 ods. 2 O. s. p. nie je viazaný rozhodnutím o prisúdení náhrady trov konania - výrokom vyhláseného rozsudku o náhrade trov konania.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie navrhovateľ z dôvodov, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p. a to, že v spojení s § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. sa mu postupom

súdu odňala možnosť konať pred súdom, v spojení s § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p., v konaní rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p.), súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil podľa § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p., súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, zároveň dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti, dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatňované a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal, že súd prvého stupňa vec prejednal v neprítomnosti odporcu a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa § 101 ods. 2 O.s.p. s tým, že navrhovateľ riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania. Navrhovateľ uskutočnil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich k tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu je potrebné z konania vylúčiť, pričom okolnosť, že krajský súd nevzhliadol v označených veciach a skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti, nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Poukázal na rozhodovaciu prax iných krajských súdov. Čo sa týka konečného rozhodnutia vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval žiadosť navrhovateľa o odročenie nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Rovnako nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Súd sa tiež dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že navrhovateľom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Namietal porušenie svojho práva na kontradiktórne konanie, kedy navrhovateľ ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť k týmto dôkazom o prednesoch vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale vzťahuje sa aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy. Čo sa týka skutočností, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, poukázal na skutočnosť, že súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Poukázal tiež na judikatúru Ústavného súdu, koncepciu spravodlivého súdneho konania s tým, že kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je ani dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane, alebo žiadnej z nich. Súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je v odôvodnení rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktoré obsah a rozsah si určil sám, kedy navrhovateľ žiadal vykonať dokazovanie všetkými listinami, ktoré tvoria exekučný list. Súd sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti konaním dlžníka povinného. Súd však úplne ignoroval všetky tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správy informačného systému a z titulu výdajov, na administratívne spracovanie textov, publikačné výdaje, poštovné a telekomunikačné výdaje. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé akou úvahou súd dospel k presvedčeniu, že majetková škoda nevznikla. Rovnako sa to však týka chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Navyše napriek tomu, že skutkový dej a skutkový základ v tomto konaní je jedinečný, odôvodnil svoje negatívne rozhodnutie rovnakými dôvodmi opísanými tými istými vetami, ako v iných svojich rozhodnutiach. Nesúhlasil tiež s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník, teda povinný. Pravým právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Navrhovateľ hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie si zabezpečil. Poukázal tiež na skutočnosť, že aj po podaní návrhu škoda ďalej narastá. Súd vo svojom rozhodnutí vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Sám súd zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiaden objektívne udržateľný ospravedlňujúci dôvod. Rozhodnutie súdu je preto vnútorne rozporné a napriek tomu, že súd zistil porušenie práva nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy navrhovateľovi. Uviedol, že sú irelevantné úvahy súdu o tom aké spôsoby judikovania pohľadávky si navrhovateľ zvolil a tiež sú irelevantné úvahy o podstate a rozsahu podnikateľského rizika. Všetky a akékoľvek problémy, ktoré boli vyvolané v právnej sfére navrhovateľa nerešpektovaním zákonnej lehoty zo strany exekučného

súdu svedčia o potrebe nastoliť spravodlivosť poskytnutím finančnej satisfakcie za porušené práva. Žiadal preto, aby krajský súd odvolací zrušil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na opätovné prejednanie.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací vec preskúmal podľa ust. § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je potrebný ako vecne správny potvrdiť podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p. z nasledujúcich dôvodov:

Súd prvého stupňa neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak okresný súd ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil aj náležite vyhodnotil (nález Ústavného súdu SR sp.zn. III ÚS 36/2010). Jeho úvahy a dôvody podporujú príslušný záver o nedôvodnosti nároku navrhovateľa. Rozhodnutie súdu je presvedčivé, premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako aj záver, ku ktorým na základe týchto premis prvostupňový súd dospel sú pre právnickú, ale i laickú verejnosť prijateľné, racionálne aj spravodlivé.

Navrhovateľ založil svoj nárok v prejednávanej veci na tom skutkovom základe, že exekučný súd nerozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenom čase, ale až o 89 dní.

Ako vyplýva z vykonaného dokazovania pred súdom prvého stupňa, uvedené tvrdenie sa nezakladá celkom na pravde. Ako správne konštatoval súd prvého stupňa a odvolací súd sa s týmto konštatovaním v celom rozsahu stotožňuje, dňa 22.11.2010 oprávnený podáva návrh na zmenu exekútora, pričom na výzvu zo dňa 14.12.2010 bol pôvodný súdny exekútor vyzvaný, aby v lehote 10 dní od doručenia výzvy predložil súdu exekučný spis. Exekútorka predložila súdu exekučný spis spolu s vyčíslením trov exekúcie dňa 13.1.2011. Exekučný súd uznesením č. k. 2Er/689/2008-16 zo dňa 15.02.2011 návrhu na zmenu exekútora vyhovel, uznesenie sa stalo právoplatné dňa 15.03.2011.

V danej súvislosti odvolací súd poukazuje na skutočnosť, ktorá ostala zo strany súdu prvého stupňa prehliadnutá, že v zmysle ust. § 238 Exekučného poriadku platí, že konania začaté pred 1. septembrom 2005 (teda aj exekučné konanie sp. zn. 2Er/689/2008, pôvodne 1Er/34/2003) sa dokončia podľa práva platného do 31. augusta 2005, ak odsek 2 neustanovuje inak, pričom tento do skupiny výnimiek ustanovenie o zmene súdneho exekútora nezaradil. To znamená, že hoci k návrhu na zmenu súdneho exekútora došlo dňa 22.11.2010, v zmysle citovaného intertemporálneho ustanovenia sa na konanie exekučného súdu vzťahovala právna úprava účinná do 31.08.2005, ktorá v ust. § 44 ods. 6 Exekučného poriadku lehotu pre rozhodnutie súdu o návrhu na zmenu súdneho exekútora nestanovovala. Z uvedeného vyplýva, že v danom prípade nemožno hovoriť o prekročení lehoty zo strany exekučného súdu, ktorá pri jeho rozhodovaní o návrhu na zmenu súdneho exekútora s prihliadnutím na začiatok exekučného konania ešte v roku 2003 neexistovala, teda z tohto pohľadu sa v danej veci nemožno konštatovať ani existenciu nesprávneho úradného postupu na strane exekučného súdu.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného odvolací súd zdôrazňuje, že na to, aby bolo možné zaoberať sa samotnou skutočnou škodou, prípadne ušlým ziskom by bolo potrebné v prvom rade konštatovať, že došlo k nesprávne úradnému postupu tak, ako to predpokladá ust. § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z..

V náväznosti na vyššie uvedené je potom nutné uviesť, že na to, aby sa ďalej súd mohol zaoberať prípadnou nemajetkovou ujmom, tak ako to predpokladá ust. § 17 ods. 1, 2, 3 zákona č. 514/2003 Z.z. by v prvom rade muselo dôjsť k nesprávne úradnému postupu. Pokiaľ vychádzame zo základnej premisy, že k nesprávne úradnému postupu zo strany exekučného súdu vôbec nedošlo, nie je dôvod sa v prejednávanej veci zaoberať ani prípadnou výškou nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa ods. 2 citovaného zákona. Preto bol v konečnom dôsledku správny postup súdu prvého stupňa, ktorý návrh ako nedôvodný zamietol.

Zároveň odvolací súd zdôrazňuje, že čo sa týka nesprávneho úradného postupu v dôsledku prieťahov v exekučnom konaní, je nutné konštatovať, že existenciu zbytočných prieťahov v súdnom konaní môže určiť len Ústavný súd SR, ktorý má právomoc rozhodovať o porušení ústavných práv fyzických a právnických osôb. Napriek tomu súd poukazuje na judikatúru Ústavného súdu SR (1ÚS 27/02, 1ÚS 197/03, 1ÚS 38/04), podľa ktorej dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako zjavne neopodstatnenej je aj zistenie, že sa postup všeobecného súdu nevyznačoval takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy. Nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postupom dotknutého súdu nemusí vyznačovať takými významným prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy. V zmysle záverov Ústavného súdu potom možno konštatovať, že rozhodnutie o zmene súdneho exekútora

za stavu, kedy relevantná právna úprava lehotu pre toto rozhodnutie nestanovovala a exekučný súd pred vydaním rozhodnutia vyzval súdneho exekútora na predloženie exekučného spisu a vyčíslenia trov exekúcie, ako aj vrátenie poverenia a tento reagoval na súdnu výzvu po uplynutí súdom určenej lehoty, v lehote takmer jedného roka od doručenia žiadosti oprávneného na zmenu súdneho exekútora, nemožno považovať za prieťahy v súdnom konaní, ktoré by mali nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, vedúce k vzniku uplatnenej škody a nemajetkovej ujmy na strane navrhovateľa.

Čo sa týka jednotlivých odvolacích námietok, odvolací súd nezistil, že by bola navrhovateľovi postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, že by vo veci rozhodoval vylúčený sudca, prípadne, že by súd nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, ani že súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam na základe vykonaných dôkazov.

Okresný súd neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces s tým, že neobstojí námietka zo strany navrhovateľa v tom smere, že v prejednávanej veci rozhodoval vylúčený sudca. Ako vyplýva z obsahu spisu súdu prvého stupňa o námietke navrhovateľa ohľadom námietky zaujatosti sudcu, ktorému bola vec pôvodne pridelená na prejednanie, bolo právoplatne rozhodované uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 22.10.2012 pod sp.zn. 6NcC/326/2012, kedy krajský súd rozhodol, že sudca Okresného súdu Bánovce nad Bebravou JUDr. Radoslav Svitana, PhD. nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci. Následne po zmene zákonného sudcu bola vec pridelená sudcovi JUDr. Jurajovi Valáškoví, o ktorého zaujatosti rozhodol Krajský súd v Trenčíne uznesením č. k. 5NcC/19/2015-231 zo dňa 23.06.2015 a to tak, že sudca Okresného súdu Bánovce nad Bebravou JUDr. Juraj Valášek nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania danej veci. Čo sa týka samotnej námietky ohľadom rozhodovania vylúčeným sudcom, odvolací súd zdôrazňuje, tak ako bolo uvedené už v predchádzajúcom rozhodnutí, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne podľa tvrdenia navrhovateľa svojim nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť odporcu za majetkovú a nemajetkovú ujmu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z.. Odvolací súd tiež poukazuje na to, že Ústavný súd SR opakovane odmietol sťažnosti navrhovateľa, ktorými namietal porušenie svojich základných práv na súdnu ochranu a spravodlivý proces z dôvodu, že krajský súd nevylúčil všetkých sudcov okresných súdov, pričom svoj nárok odvodzuje od postupu tohto okresného súdu.

Okrem toho nie je pravdivé tvrdenie v odvolaní, že súd prvého stupňa prejednal vec v neprítomnosti navrhovateľa a odporcu a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa § 101 ods. 2 O.s.p. s tým, že súd prvého stupňa sa riadne vo svojom odôvodnení v rozsudku zaoberal z akého dôvodu pojednával napriek tej skutočnosti, že riadne predvolaní účastníci sa na pojednávanie nedostavili a riadne odôvodnil z akých dôvodov zamietol návrh navrhovateľa na prerušenie konania. V tomto smere odvolací súd v celom rozsahu poukazuje na vecne správne a vyčerpávajúce odôvodnenie súdu prvého stupňa (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Rovnako ďalšie odvolacie námietky zo strany navrhovateľa neobstoja z dôvodu, že odporca sa k podanému návrhu vyjadril písomne s tým, že toto vyjadrenie bolo zároveň doručené pred nariadením samotného pojednávania navrhovateľovi prostredníctvom právneho zástupcu dňa 14.03.2013, pričom termín pojednávania bol v prejednávanej veci vytýčený na 05.06.2013, teda navrhovateľovi nebola súdom odňatá možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu v konaní. Túto možnosť nevyužil ani po poučení podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p. o tom, že všetky dôkazy a skutočnosti musí predložiť alebo označiť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie a vo veciach, v ktorých sa nenariaďuje pojednávanie podľa ust. § 115a O.s.p., najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej, pretože na dôkazy a skutočnosti predložené a označené neskôr súd neprihliada. Skutočnosti a dôkazy uplatnené neskôr sú odvolacím dôvodom len za podmienok uvedených v ust. § 205a. Poučenie súdu prvého stupňa podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p. bolo doručené právnenému zástupcovi navrhovateľa dňa 14.03.2013, ako to vyplýva z obsahu spisu súdu prvého stupňa.

Zároveň odvolací súd na záver dodáva, že pokiaľ sa navrhovateľ vo svojom odvolaní domáha z hľadiska skutkového deja jedinečnosti daného deja, ktorý súd prvého stupňa odôvodnil úplne rovnakými dôvodmi, odvolací súd zdôrazňuje, že samotný návrh ako aj podané odvolanie sú z väčšej časti zmätočné a nezakladajú sa na skutkových zisteniach, pretože podstata odvolacích dôvodov zo strany navrhovateľa spočíva v nacyklostilovaných dôvodov, ktoré sa z 90% nevzťahujú na prejednávaný prípad.

Na základe vyššie uvedeného bolo rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdené.

O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 224 ods. 1 v spojení s ust. § 142 ods. 1 a ust. § 151 ods. 1, 2 O.s.p., kedy úspešnému odporcovi v konaní náhrada trov odvolacieho konania priznaná nebola, nakoľko tento si žiadne trovy odvolacieho konania neuplatnil a z obsahu spisu mu trovy odvolacieho konania nevyplývajú.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.